

Glønborg (KRF):

1989-90 blev det år, hvor Nordisk Råd for alvor tog fat på at realisere samarbejdet med lande uden for Norden. Nu nøjedes man ikke med at kigge ud ad vinduerne, men slog dem op og lod blæsten fra både syd og øst fare ind i det nordiske rum, og luften duftede af både fornyelse og forurening. Det var så spændende, at det sandelig er lykkedes at blive nogenlunde enige om også at lukke et par døre op, så folk kunne komme både ud og ind.

Den gamle modvilje over for udenrigspolitiske spørgsmål i Nordisk Råd er nu klart på retur. Det er en udvikling, som vi i Kristeligt Folkeparti glæder os meget over. Jeg har altid undret mig over, at nogle har haft travlt med at lægge beslutningsret over til EF i masser af sager, men er så bange for, at Norden skal beslutte at optræde i fællesskab udadtil.

Jeg tror heller ikke på, at man i længden kan have vandtætte skodder mellem udenrigspolitik, sikkerhedspolitik og forsvarspolitik. Jeg må erkende, at vi i dag ikke er modne til at føre politik på disse områder i det nordiske fællesskab. Men jeg kan ikke se fornuften i at forbyde os selv og hinanden at diskutere disse sager i Nordisk Råd.

Kort sagt, jeg er glad for den udvikling, som er i gang, vil slet ikke stritte imod den, men fremme den, og jeg håber, at angsten hos Venstre for, at vi skulle komme til at tage et emne for meget op i Nordisk Råd, ikke vil blokere for den positive holdning, som Venstre ellers plejer at have til nordisk samarbejde.

Jeg var også meget glad for at høre den konservative ordfører, hr. Gammelgaard, i dag sige så klart, at vi må opprioritere det nordiske samarbejde. I forvejen ved vi jo, at Det Radikale Venstre, Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti og Kristeligt Folkeparti er klare nordister, og derfor mener jeg, at der virkelig er et bredt grundlag i Folketinget for at fortsætte udbygningen af det nordiske samarbejde.

Men så må vi naturligvis også se kritisk på det arbejde, vi laver, på arbejdsformerne, og jeg er helt med på, at vi altid skal være kritiske over for vores organisation og se til, at den ikke udvikler sig bureaukratisk og omstændeligt og fordyrende og ineffektivt, alt, hvad der ellers kan siges af den slags om organisationer.

Jeg synes, at der har været lavet et stykke fornuftigt arbejde i det udvalg, som har udarbejdet

forslag til en omorganisering, men jeg vil såmænd godt give en forsigtig tilslutning til de tanker, der har været fremme om, at man ikke har taget kraftigt nok fat, men har været lidt for loyal over for det bestående system.

Jeg vil gerne som et eksempel på det pege på et enkelt område, som jeg ved ofte har været med til at gøre Nordisk Råd til grin, mest selvfølgelig hos folk, som slet ikke forstår det, men også sådan, at folk, som har en vis sympati og indsigt i sagerne, har trukket lidt på smilebåndet. Det er alle de mere eller mindre specielle medlemsforslag, som dukker op, og som kommer til en meget omstændelig behandling hele systemet rundt. Dét synes jeg at man har været for forsigtig og for omstændelig i forsøget på at ændre.

Mit klare bud på den sag er, at der fortsat skal være ret for hvert enkelt medlem af Nordisk Råd til at komme frem med et forslag, men den eneste ret, man har, er at få forslaget, som det ligger, sendt rundt til alle de øvrige medlemmer af Rådet, niks andre. Forudsætningen for, at det kan komme til behandling i udvalg og til remis, og alt hvad det nu hedder, er, at der bag forslaget kommer til at stå repræsentanter enten for tre lande eller for to partigrupper, altså sådan at man kan sige, at det her er noget, som har nordisk interesse, det her er noget, som har en chance for at vække interesse uden for ens egen snævre kreds.

Hvis ikke et forslag får opbakning fra et par Nordisk Råd-medlemmer mere, sådan at vi i alt har enten tre lande eller repræsentanter for to partigrupper, så synes jeg, man skal sige: Nå, jamen så var det ikke egnet til at gå videre med.

Jeg håber virkelig, at det efterhånden lykkes at give den parlamentariske forsamling Nordisk Råd en lidt højere status, lidt større vægt over for ministerrådet. Jeg synes, at vi oplever lidt for ofte, at ministerrådet er tilbageholdende, mens det er den parlamentariske forsamling, som vil gå et skridt fremad. Jeg vil gerne pege på et enkelt emne lige til sidst som et eksempel på dette.

Da vi i EF fik vedtaget Konventionen om Barnets Rettigheder, var der ingen vaklen i Nordisk Råd-sammenhænge; her blev vi hurtigt enige om, at den sag virkelig skulle bakkes op i nordisk sammenhæng. Vi vedtog en rekommandation enstemmigt, som foreslog, at man i nordisk sammenhæng for det første hur-